SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVII. No. 202. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, OCTOBER 20, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 20-го ЖОВТНЯ 1990 Ч. 202. РІК XCVII

Школярі співають псальми

Київ. — Учорашні піонери, „жовтенята", комсомольці, завдяки демократичним змінам в Україні, мають змогу навчатися релігії у недільних школах, що стають школами національного відродження.

Так ось, в суботу, 22-го вересня, в селищі Петриківка Дніпропетровської области недільну школу відкрив священик Української Автокефальної Православної Церкви отець Василь, в якого за плечима — підпільна семінарія.

При Одеській Духовній Семінарії також відкрилася недільна школа для дітей віком від шести до 15-ти років. Там ознайомлюють з історією християнства та пов'язаними з цим народними звичаями, вивчають молитви і розтлумачують їх зміст, співають духовні пісні. Зайняття проводять викладачі та старшокурсники духовної семінарії.

ДИТЯЧА МАСКАРАДА

Йонкерс, Н.Й. — СУМ влаштовує тут в неділю, 28-го жовтня, дитячу маскараду, яка відбудеться в домівці СУМА, 301 Палісайд аве. Початок імпрези о год. 3-ій по полудні та триватиме до 6:30 вечора. В програмі: казка-пантоміма „Попелюшка", чарівник, гри-забави, оркестра, буфет, несподіванки.

Відбулося свято українських богатирів

Київ. — В селі Красенівці Черкаської области відбулося перше Всеукраїнське свято богатирської сили на призи Івана Піддубного.

Свято розпочалося в суботу, 6-го жовтня, відкриттям пам'ятника Піддубному. Тепер в центрі села, де народився уславлений український богатир, на високому постаменті стоятиме його велетенська постать.

До Красенівки прибуло багато гостей, сере них були борці клясичного стилю різних вікових категорій кількох поколінь — чемпіони і призери чемпіонатів світу та Олімпійських ігор, учасники клюбу Івана Піддубного, який організувала газета „Молодь України".

До уряду Манітоби увійшли два міністри українці

Вінніпеґ, Ман. — З Канади повідомили, що у висліді виборів, які відбулися у провінції Манітоба, Проґресивно-консервативна партія здобула перемогу, а тепер переобраний прем'єр-міністер Манітоби Ґері Филмон проголосив новий склад уряду, який складається з 18-ох міністрів.

У склад його уряду входять також два міністри українського роду, Даррен Празник, міністер праці і Ленард Деркач, міністер освіти. Обидва згадані міністри добре відомі в українській громаді, активні церковні й політичні діячі.

А. Бриттан дириґуватиме в Ню Гейвені

Ню Гейвен, Конн. — Тут у п'ятницю та неділю, 26-го і 28-го жовтня, на запрошення Нюгейвенської оперної компанії, в їхній постановці опери Вольфґанґа Амадеуса Моцарта „Дон Жуан" оркестрою дириґуватиме відомий український скрипаль і дириґент Адріян Андрій Бриттан.

А. Бриттан

А.А.Бриттан, — випускник Мангеттенської музичної школи та має за собою значні музичні успіхи, як в Америці, так і поза її межами. Минулого року дириґував у Варшаві оркестрою „Симфоніка Варсовія" для запису на платівку, духовної ораторії Георґа Ф. Генделя „Аціс і Галятея".

У нюгейвенській постановці опери „Дон Жуан" участь братимуть солісти Метрополітальної, Канадської та Санфрансіської опер, а в ролі Дон Жуана виступить Корнеліюс Оптгоф.

Оперу ставитимуть у Мистецькому центрі ім. Шуберта.

УКРАЇНА ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВІД ПІДПИСАННЯ СОЮЗОВОГО ДОГОВОРУ

Київ. — Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Френсіс Клайнс, аґентство Ассошіейтед Пресс, Ройтерс та інші повідомили з Москви і безпосередньо з Києва, що голодуючі студенти, страйкуюча молодь, тверда постава громадянства і парляментарна меншість у Верховній Раді УССР, заставили Комуністичну партію України до відступу і концесій на користь суверенітету й незалежности.

Після перемоги студенти розбирають наметне містечко у Києві.

Як уже інформовано, Верховна Рада УССР прийняла більшістю голосів майже всі вимоги страйкуючих і голодуючих студентів, які мали всенародну підтримку, бо, як пише згаданий кореспондент і кореспондент газети „Вашінґтон Пост" Майкл Даббс, Україна вже давно не бачила і не переживала такої захоплюючої солідарности студентської молоді і молодечих організацій, яка змусила голову Верховної Ради УССР Леоніда Кравчука скласти заяву про усунення з посту голови Ради Міністрів Віталія Масола.

Крім того Верховна Рада прийняла резолюцію про передачу великої частини майна Комуністичної партії, яке було придбане за народні гроші, постанову не підписувати в теперішньому часі союзний договір, що його пропонує республікам теперішній лідер СССР Міхаїл Ґорбачов, погодилась на прийняття законопроєкту на підставі якого молоді призовники в Україні служитимуть в армії у своїй республіці, постановила перевести в наступному році всереспубліканський референдум про вислів довір'я до Верховної Ради УССР теперішнього складу.

Не можна виключати, каже М. Даббс, що референдум може випасти некорисно для комуністичної більшости в парляменті і тоді прийдеться розписати нові парляментарні вибори та допустити до виборів усі зареєстровані в уряді політичні партії. Тепер комуністи розпоряджають 239 депутатами, які у принципових справах переголосовують 114 депутатів Демократичного Бльоку, але ситуація драстично змінюється в користь Народної Ради і часом в голосуванні комуністичні депутати, щоб мінімально зберегти престиж Комуністичної партії є змушені голосувати за законопроєктами, за якими стоїть величезна більшість населення України, каже Даббс.

Знову ж Ф. Клайнс, маючи нагоду розмовляти з деякими студентами пише, що всі вони горять ідеєю української незалежности, до здобуття якої вони також хочуть причинитись. Наприклад, Оксана Бураковська сказала кореспондентові, що її дід боровся за волю України у першій світовій війні і брав участь у боях проти Червоної армії. 19-річна Оксана, — пише Клайнс, розказувала це з таким ентузіязмом, що самою формою розповіді вона переконала слухача про слушність ідеї за яку вони, молоді студенти, змагаються леґальними конституційними засобами. Бураковська підкреслила, що її дід „все говорив мені боротися за самостійність України".

Ф. Клайнс плише, що ще тепер тяжко відгадати чи поступки комуністів в користь опозиції в Україні є одноразовим явищем, чи початком дійсної реалізації української суверенности і незалежности. Очевидно, Ф. Клайнс і М. Даббс у своїх описах подій в Україні охопили цілий образ змагань українського народу, згадали про систематичну працю Руху та інших політичних, громадських, молодечих організацій, які заанґажовані в цю боротьбу. Вони згадують і про більш зрусифіковану східню і полудневу частини України і прояви націоналізму в Західній Україні, відродження Українських Церков, боротьбу студентського руху за самостійність України, яка викликає широкі симпатії для них серед зростаючих мас народу України.

ЩЕ ОДИН ПІДСТУП КРЕМЛІВСЬКИХ ГОСПОДАРНИКІВ

Москва. — Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" в Москві Френсис Клайнс інформує у числі з 18-го жовтня про ще один підступ кремлівських господарників, які заставили своїх громадян витягнути зі сховків дотепер заборонений доляр і рятувати своє життя, купуючи дорогі товари на чорному ринку, або у приватних торгівців. В більшості однак консументи купують за доляри харчові продукти і товари першої потреби в урядових крамницях, які торгують тільки за тверду валюту і які є недоступними для біднішої верстви, що поселилась у західній частині Москви.

Кремлівські лідери можуть вдавати, що вони не знають про ці речі, але властива торгівля відбувається власне у цих крамницях, де за товари просять доляри, німецькі марки, французькі франки, англійсьі фунти-штерлінґи і ніхто навіть не хоче дивитися і слухати про совєтські рублі, не вважаючи їх взагалі валютою.

В теорії, або наприклад за застійних тоталітарних режимів, кожний громадянин, що купував товари за доляри був покараний законом. Теперішні кремлівські керівникик, не бачачи іншого виходу з безвихідної ситуації на відтинку прохарчування, проголосили доляр й іншу тверду й вартісну валюту, леґальною монетою, за яку режим не каратиме нікого і ніхто не потребує пояснювати звідки в нього взялися доляри і „скільки років він служив шпигуном для західніх імперіялістів". Треба було рятувати ситуацію, пригасити незадоволення народних мас, а при тому зібрати від своїх громадян тверду валюту для полатання совєтської економіки, яка вже давно стоїть перед цілковитсим банкрутством.

„Я не бачу жодного вигляду для скорої поправи економічної ситуації, а дітей треба рятувати", — заявила одна мешканка Москви, яка нарікала на постійні обіцянки президента СССР Міхаїла Ґорбачова.

За один доляр можна тепер легко отримати 25 карбованців, але проблема не у виміні грошей, але в покупній спроможності. Карбованець спадає на ціні кожного дня і за нього не можна фактично нічого купити в совєтських крамницях, які світять пусткою. А що робити з людьми з малими доходами, або пенсіонерами? Один з них, каже автор інформації, Сєрґей Курілкін, заявив, що він живе тільки з маленької песнії і йому навіть думати не можна про магазини де продаються товари за доляри, „але ж і мені хочеться жити", — заявив покривджений пенсіонер, який знає, що навіть підвишка пенсії його й подібних до нього не врятує, бо в державних крамницях немає товарів.

Р. Кульчицький кандидує до леґіслятури Мишиґену

Воррен, Миш. — Стейтовий асемблімен Д. Роман Кульчицький, республіканець з Воррен, Миш., єдиний стейтовий законодавець українського роду, старається про перевибір на повну каденцію. Вибори, як відомо, відбуватимуться 6-го листопада цього року.

Д. Р. Кульчицький, 29-річний політики і наймолодший член мішиґенської стейтової леґіслятури, репрезентант 25-ої виборчої округи, до якої входять також місто Воррен, де є велике скупчення українців і людей інших національностей слов'янського походження, зокрема поляків, був добрим і конструктивним репрезентантом виборців у всіх справах від січня, коли він виграв спеціяльні додаткові вибори, перемігши свого політичного противника з Демократичної партії.

„Я є гордий з того, що можу бути голосом 25-ої округи у стейтовій леґіслятурі в Ленсінґу", — заявив Кульчицький. „Мешканці цієї округи заслуговують на добру квалітативну репрезентацію у стейтовій леґіслятурі". Р. Кульчицький, згідно з оцінкою інших, був одним з найбільщ активних леґісляторів. Його перевибір дасть йому можливість продовжити заплянову працю — зменшити злочини на вулицях міста, зменшити податки для власників нерухомостей, зокрема мешканевих будинків та для старших громадян пенсійного віку, багатодітних працюючих родин тощо.

В останньому часі Р. Кульчицький запропонував кілька законопроєктів, які прийдуть на обговорення і прийняття в наступному діловому році. Кандидатуру Кульчицького підтримали і працюють в його ко-

Д.Р. Кульчицький

рист декілька льокальних етнічних громад, які не тільки допомагають йому фінансово, але особисто включаться у передвиборчу кампанію. Кампанія проходить під гаслом: „Кульчицький — наш стейтовий репрезентант".

ДОПОВІДЬ Д-РА А. ПОГРІБНОГО

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка влаштовує в суботу, 27-го жовтня, доповідь на тему: „Сучасна суспільно-мовна ситуація в Україні і формування концепції національної освіти", яку виголосить завідуючий катедрою історії української літератури та журналістики Київського Університету, голова освітніх комісій Т-ва Української мови ім. Шевченка та провідний член Народного Руху України проф. д-р Анатолій Г. Погрібний. Доповідь відбудеться в домі НТШ, 63 Четверта аве., між 9-ою і 10-ою вул. Початок о год. 5-ій по полудні.

Б. ЄЛЬЦИН КРИТИКУЄ ЕКОНОМІЧНУ ПОЛІТИКУ М. ҐОРБАЧОВА

Москва. — Виступаючи у вівторок, 16-го жовтня, на сесії Верховної Ради РСФСР, Борис Єльцин різко критикував висунуту Міхаїлом Ґорбачовим програму переходу до ринкової економіки, заявивши, що це спроба „зберегти ненависну адміністративно-командну систему".

Б. Єльцин також обвинуватив Ґорбачова в тому, що він порушив обіцянку підтримати більш радикальний варіянт програми, висунений академіком Станиславом Шаталіним, який передбачає масову приватизацію державної власности і лібералізацію більшости цін протягом 500 днів. Програма Ґорбачова являє собою компроміс між радикальним проєктом Шаталілна і косервативним варіянтом, на якому настоював голова Ради міністрів СССР Ніколай Рижков. В минулому Єльцин висміяв такий компроміс.

У своєму виступі, текст якого був опублікований в газеті „Советская Россія", Єльцин зауважив, що нова програма стане „катастрофою" протягом перших же кількох місяців. Він сказав, що програма Ґорбачова являє собою „обман народу".

Як пише московський кореспондент газети „Вашінґтон Пост" Майкл Доббс, програма уряду, складена головним чином Абелем Аґанбеґяном, викличе незадоволення керівників Російської федерації, своїм пунктом, в якому сказано, що Москва протягом мінімум двох років збереже котроль над експортом нафти, золота, газу, алмазів та інших корисних копалин. Багато республік прийняли деклярації про суверенітет, в яких проголошено їх права на багатства своїх копалин.

Б. Єльцин загрозив, що якщо Верховна Рада СССР схвалить економічну програму уряду, Російська федерація розгляне справу про запровадження власної валюти і створення своєї армії, а також митної служби. Керівники РСФСР давно попереджали, що не залежно від того, яку програму прийме центр, від 1-го листопада Росія почне проводити в життя плян Шаталіна.

СЕНЬЙОРИ ВІДВІДАЮТЬ КОЛОНІЮ АМІШ

Ню Йорк. — Клюб Сеньйорів при Товаристві „Самопоміч" організує тут на п'ятницю, 26-го жовтня, одноденну автобусну прогульку до колонії Аміш у Пенсильванії (не повних 3 год. їзди). Ціна поїздки з прохарчуванням — 35 дол. Інформації в „Самопомочі", тел.: (212) 777-1336.

ЗУСТРІЧ З ІРИНОЮ ТА ІГОРЕМ КАЛИНЦЯМИ

Ню Йорк. — Тут, в понеділок, 22-го жовтня, в Домі Українського Визвольного Фронту, 136 Друга аве., відбудеться зустріч з провідними культурними і політичними діячами сучасного національного відродження в Україні Іриною і Ігорем Калинцями. Початок зустрічі, яку влаштовують Головні Управи ООЧСУ і ОЖ ОЧСУ та їхні відділи у співпраці з Об'єднаним Комітетом Українсько-Американських Організацій Ню Йорку, Відділом УККА, о год. 7-ій вечора.

В АМЕРИЦІ

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ та Сенат схвалили в середу, 17-го жовтня, військовий бюджет у сумі 288 біл. дол. на 1991 фіскальний рік, який обмежує фінансування виробництва стратеґічних бомбардувальників Б-2 „Стелт" на два більйони долярів. Пентаґон вважає необхідним прийняття на озброєння хоча б 75 бомбардувальників цього типу. Однак прихильники різкого зменшення витрат на озброєння в Конґресі вважають, що програму слід зупинити на шести літаках. Вони мотивують своє становище тим, що ЗСА, які знаходяться тепер на порозі економічного спаду, не можуть дозволити собі платити по 865 міл. дол. за один літак, спрямований на совєтські об'єкти. Прихильники програми „Зоряні війни" вказують на те, що бомбардувальник далекого засягу, який не може бути зафіксований ворожими радарами, послужить стабілізатором особливо у теперішній ситуації непередбаченої політики Совєтського Союзу.

В СЕРЕДУ, 17-ГО ЖОВТНЯ, Шведська королівська академія наук присудила Нобелівські нагороди за досягнення в хемії та фізиці. Лавреатами найвищих нагород стали вчені з Америки та Канади: американський хемік Джеймс Коррі та фізики Джером Фрідман й Генрі Кендалл, а також канадієць Ричард Тейлор. Дж. Коррі, професор Гарвардського університету, досягнув великих успіхів у ділянці органічної синтези природних речовин, яка має надзвичайне значення для виробництва цілого ряду важливих ліків та інших продуктів. Вчені-фізики отримали нагороду Нобеля за досягнення в ділянці квантової механіки, їм вдалося віднайти кварки — частинки, які є найдрібнішими елементами у будові матерії, відомі людству. Починаючи від 1901 року, лавреатами Нобелівської премії стали 140 фізиків, 55 з яких — американці.

У СВІТІ

НА СТОРІНКАХ лондонського щоденника „Таймс оф Лондон", появилася вістка, у якій колишній службовець КҐБ стверджує, що він бачив звіти де писалося, що Рауля Валленберґа, шведського дипломата, який під час Другої світової війни і який врятував тисячі жидів, розстріляно принайменше 43 роки тому. Цим колишнім службовцем КҐБ є Олег Гордієвський, уривки книжки якого появилися у вище згаданому щоденнику. Він твердить, що папку Р. Валленберґа він бачив у архівах КҐБ.

ЧЕХО-СЛОВАЦЬКИЙ МІНІСТЕР фінансів Вацлав Клавс, новообраний предсідник Громадського форуму, заявив, що його наміром є попровадити цю масову організацію, основоположником якої є теперішній президент Вацлав Гавел у праву сторону, а себе опридідлив до „сильно консервативних". Його несподіваним вибором у некорисить підтримуваного правлінням Громадського форуму та президентом В. Гавелем кандидата є невдоволені багато із прибічників В. Гавела, бо побоюються саме його консервативних переконань. Одначе новообраний предсідник Громадського форуму сказав, що президент В. Гавел запросив його на товариську зустріч при пиві, а урядові чинники твердять, що це для того, щоби створити враження однозгідности серед теперішнього правління.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ з відділу фінляндської радіяційної безпеки заявили, що радіоактивний корпус старого судна, непридатного для плавання, що затонув в озері біля Ленінграду становить велику небезпеку для оточення. Ми є дуже занепокоєні та маємо причини цим турбуватися, тому конечно потребуємо більше інформацій про корпус цього судна, заявив Оллі Вількамо, інспектор фінляндського центру радіяційної безпеки. Це німецької конструкції судно затонуло в Ладозькому озері, котре знаходиться на віддалі 30 миль від фінляндсько-совєтського кордону, а згідно з інформацією, у п'ятдесятих роках було уживане у совєтських військових експериментах. Про існування цього радіоактивного корабельного корпусу фінляндці довідались із совєтського документального фільму, де сказано, що на цьому затопленому судні чи радше у його корпусі є 2,000 тонн радіоактивної води з речовиною стронікм-90, смертельними відпадками із вибухів атомної бомби. О. Вількамо сказав, що це є дуже небезпечна речовина, при усуненні якої треба бути дуже обережним.

ВИСОКА ПЕРЕМОГА минулої неділі у виборах колишньої Східньої Німеччини, Християнсько-демократичної партії канцлера Гельмута Коля видвигнула цілий ряд питань, чому саме Соціял-демократи так сильно програли на території, що її уважали твердинею лівих. Для прикладу говориться про Саксонію, яку колись через її войовничих робітників називали „червоною Саксонією", де Християнсько-демократична партія здобула 53.8 відсотка голосів. У редакційній статті престижевого німецького щоденника „Франкфуртер Альґемайне Цайтунґ" Фредріх Карль Фромм пише, що виборці мабуть „покарали" Соціял-демократів за те, що впродовж 45 років були співучасниками комуністичного правління у Східній Німеччині. Згідно з твердженнями політичних аналітиків, ці виборці, перші від часу злуки обидвох Німеччин 3-го жовтня уважалися також у великій мірі барометром всенародних виборів, що мають відбутися в грудні.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС ПЕРЕСТУПИВ 100,000 ДОЛ.

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до новоствореного Фонду Відродження України — УНС вплинуло від членів УНС до середи, 17-го жовтня, 3,980 чеків — дивіденд, відсоткві від боргових зобов'язань і добровільних датків на суму

100,160.64

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P O Box 346 Jersey City, N J 07303

Ще про Нобелівську нагороду Ґорбачову

Признання Міхаїлові Ґорбачову нагороди Нобеля формально за його заслуги для миру — не стало ніякою сенсацією. З інформаційних вісток та коментарів у пресі й радіо-телевізії вичувається якщо не здивування і збентеження, то якусь ніяковість. Зовсім інакше було, коли нагороду Нобеля признали Андреєві Сахарову, вченому фізикові, членові московської Академії Наук, за його відважні виступи в обороні неіснуючих у СССР прав людини. Він був винахідником водневої зброї, ще страхітливішої як атомова, — згодом сам рішуче виступав проти користування нею, — тому довго мовчки толерували ці його виступи, але згодом таки прогнали його з Москви і покарали хатнім арештом, зі забороною приймати чужинецьких кореспондентів. Про це писали і престиж Сахарова зріс однаково в СССР, як і за кордоном.

Не те щодо Ґорбачова. Характеристичною для реакції широких кіл міжнародної публіки є стаття А.М. Розентала у „Ню Йорк Таймсі" з 16-го жовтня п.з. „Не той росіянин". Автор — один з кращих дослідників і знавців Сходу Европи, який особливо цікавився політичним переслідуванням і судочинством в СССР, ставить крапку над „і", що нагорода Нобеля належала мільйонам політичних в'язнів, які каралися у ҐУЛаґах, тоді коли Ґорбачов робив кар'єру, як член Політкому. Розентал виявляє, що коли Ґорбачов нахвалювався за кордоном, що в СССР нема вже політичних в'язнів, то він, Розентал, перебував у Пармі, в Уральських горах в околиці якого були ще активні два табори примусової праці. Ґорбачов про це знав і свідомо збрехав. Мовляв, політичні в'язні у совєтських в'язницях і ҐУЛаґах більше заслужилися для світового миру, як Ґорбачов. До речі: закінчення холодної війни не сталося завдяки Ґорбачову, ані завдяки Джорджові Бушеві, тільки тому, що 1) гостра економічна криза в СССР виключила можливість совєтської аґресії і 2) усамостійнення шістьох комуністичних сателітних держав, які відкинули комунізм, розвалило Варшавський Пакт. Розентал каже стовідсоткову правду, що Ґорбачов „відхилив вікно", щоб ввійшло свіже повітря, але туди вдерся буревій, який повалив комунізм. Історія Нобелівських нагород миру запише сумний факт, що оце вперше признано нагороду Нобеля генеральному секретареві Комуністичної партії СССР.

У цьому самому числі „Ню Йорк Таймсу" є коротка стаття Віталія Коротича, редактора „Оґонька". Це ніби одвертий лист до Ґорбачова. Коротич вітає Ґорбачова з цією великою почестю, але водночас висловлює йому співчуття, що та Нобелівська нагорода спричинить йому, Ґорбачову, ще більші труднощі, бо тепер всі будуть ще ближче і пильніше придивлятися йому і його ділам. Коротич не говорить про мир-війну, тільки про нужду в Совєтському Союзі.

Зрозуміло: найширшим масам в СССР залежить у найпершій мірі, щоб можна було їсти, одягнутись, купити найпотрібніше для себе, родини, хати. Це не значить, що на першому місці стоїть матеріялізм. Це тільки ствердження, що харч і речі першої потреби є чимось самозрозумілим, без чого нема життя, ладу, нема змоги розв'язувати всі інші проблеми. Коли Міхаїла Ґорбачова нагородили за заслуги для світового миру, яких він не зробив, і коли нагородили його, найбільшого невдачника у безнадійному господарюванні — як голову імперії — протягом понад п'ять років, то де й у чому його така велика заслуга?! Суще трагікомічне непорозуміння.

ГОЛОСАМИ 67 ДО 32 Сенат схвалив плян зменшення бюджетового дефіциту, запропонований Палатою Репрезентантів, в основу якого покладено додаткове оподаткування американців з найвищими прибутками. Максимальний податок на прибутки, які перевищують 200,000 дол. на рік, передбачається підвищити з 28 до 33 відсотків. Американці, прибутки яких перевищують один мільйон долярів на рік, згідно з цим пляном, платитимуть додатковий 10-відсотковий податок. Як відомо, президент Джордж Буш заявив, що якщо плян демократів опиниться на його столі, він без вагання накладе на нього вето.

Святослав Караванський

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ О. СОЛЖЕНІЦИНОВІ

II.

Якби українці зберегли своє предковічне ім'я (як це зробили закарпатці), їм важко було б обстоювати свій руський образ, на цей раз од відторгнутих свого часу північних братів — сучасних русских. Крок цей і собі мав би викликати захоплення: стародавній нарід, який свого часу перетяв шлях ордам Батия до Европи, поклав на вівтар національного рятунку своє тисячолітнє славне ім'я! Чи багато в історії таких прикладів! Я не виключаю, що коли над українцями не висітиме загроза національної смерти в общерусском колгоспі, вони вернуть собі своє безсмертне руське ім'я, яким його записано і в „Слові о полку Ігореві" і в літописах Нестора.

Про українізацію 20-их років. Ви визначаєте її як примусову. Я тоді ходив до школи. Усі ці, страшні для міщанина-неділимця, роки в Одесі були також російські школи, і хто хотів, міг перевести дитину до російської школи. Я ж учився в українській. У тодішніх українських школах ряд дисциплін, не кажучи про російську мову й літературу, викладано по-російськи. Такими були: фізкультура, військова справа, політехнічне навчання й епізодично деякі інші предмети. Ні я, ні мої співучні — росіяни, жиди, українці — не мали проблем від навчання українською мовою. Пам'ятаю такий випадок. У клясі була дівчина — жидівка Валя. (Я вказую національності, затим що йдеться про примусову українізацію). До неї приїхала з Москви кузинка, і, щоб вчитися разом із сестрою, москвичка вступила до нашої школи, хоч могла піти до російської. За яких два-три місяці новоприбула опанувала українську мову в обсязі, потрібному для занять. Нічого примусового у даному випадку не було. Згадаючи москвичку, я ніколи не міг зрозуміти, чому так уперто берегли й бережуть деякі батьки свої чада від навчання в українській школі, від прилучення до Божої мудрости, виявленої в культурі братнього народу. При всій примусовій українізації ніхто не забороняв дітям спілкуватися російською мовою. А історія ж освіти на Україні знає зовсім іншу примусову практику, коли в російських духовних семінаріях на Україні бурсаків-українців карали за вживання мужичих, тобто українських слів. На шию покараним вішано табличку з написом „Мужичить". Українізація 20-их років такою високоморальною практикою похвалитися не може. Додам, що українці, які прибували тоді з сіл до Одеси, неминуче русіфікувалися, незалежно до якої школи вони ходили: до російської чи української. А процес СВУ 1929-1930 рр. — у „найгарячіших" роках українізації — започаткував безпідставні масові арешти й розстріли української інтеліґенції. Так виглядала ця примусова українізація на ділі. Уявлення, що склалося про неї у міщанина — і росіянина, і українця — ще один приклад тяжкого, як Ви висловились, імперського дурману.

Про вибір мови навчання. Ви гадаєте, що мову навчання дітей мають вибирати батьки. На перший погляд такий підхід здається справедливим. Проте, це далеко не так. Чому в Москві, Парижі, Лондоні питання про мову викладання не залежить від батьків, а в Києві, Мінську — залежить? Чи не проглядає за цим правова (колоніяльна) неповноцінність міст, де кількість шкіл на різних мовах визначає не демократично обрана влада, а примха батьків? У рясонаціональних містах, безперечно, мають бути школи на різних мовах, але місце і кількість шкіл має визначати місцева влада. Візьмім Ізраїль. Там живе різномовна людність, але влада вважає за потрібне, щоб діти, чиї батьки прилучились до різних культур, навчалися жидівською мовою. Так само і деінде — обрана влада має розсуджувати, якою мовою навчати доріст, виходячи з інтересів усього населення, а не окремих батьків. Батьки ж можуть перевести свою дитину, якщо забажають, до іншої школи. Дозволити ж батькам вирішувати питання про мову освіти — значить і далі проводити політику асиміляції місцевого населення, забувати про самообмеження на користь інших. Добро українського народу вимагає, щоб українці, примусово відірвані від своєї рідної культури, могли до неї прилучитися. Це, річ ясна, не стосується до неукраїнців, котрим належить вільний вибір. Так, мені здається питання про мову буде розв'язано справедливіше з урахуванням потреб усього народу.

Далі Ви говорите, що на шляху до відділення України стоять мішані подружжя. А чому мішані подружжя канадців і американців, яких є досить, не перешкоджають Канаді й ЗСА бути двома незалежними державами? Чому Україна й Росія хай там що мають вступити до колгоспу, який зарекомендував свою повну неспроможність і в хліборобській і в державній практиці?

Про розпалювання сепаратизму. З Вашого звернення випливає, що сепаратизм на Україні розпалили галичани. З таким висновком важко погодитися. Хіба укладачі указів Олександра II

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про манускрипт, що чекає видавця

У готелі в Києві одного ранку викликають мене до незнайомої мені молодої жінки, що доконче, — як кажуть, — хоче зі мною говорити. Питаюся її чому саме зі мною і дістаю відповідь, що „так їй порадили". І ось мені не залишається нічого іншого, як її вислухати. Але моя нетерпеливість зникає, коли чую те, що вона дрижачим голосом розповідає.

Вона — дружина лікаря і автора ряду фантастичних оповідань та романів Олександра Тесленка. Він помер 12-го червня цього року на 42-му році життя наслідком радіяції з Чорнобиля. А ось у неї залишився манускрипт, перша частина повісти, про Чорнобиль, яку він задумав на три томи, але лише один вдалося йому закінчити. Чи не найшлися б у ЗСА видавці на цей один том — останню працю, яку він закінчив? — питає молода вдова, а сльози так і летять безупину по її обличчі.

Стараюся якось потішити її та успокоїти, а при тому питаю, як це все сталося.

У третю ніч після аварії у Чорнобилі прийшли по нього, — розповідає вона, — казали збиратися з речами і поїхали. А я не знала чи його арештували чи вивезли. Ходила по урядах в Києві та питала, що сталося із моїм Олесем. І аж тоді виявилося, що страшне лихо навістило Чорнобиль та його, як лікаря, взяли, щоб він рятував поражених радіяцією. Працював там при службі наглої допомоги декілька місяців і був свідком, як його товаришів, один по одному, відвозили до лікарні. Прийшов і час на Олександра, його перевезли до Києва, відтак до окремої лікарні для хворих, поражених радіяцією у Харкові, а тоді десь біля Києва до піклувального дому. Але цілий час, розповідає жінка, знаючи, що чекає його смерть він хотів описати це пекло, яке пережив у Чорнобилі. Писав, немов одержимий, лежачи у лікарні, а відтак у піклувальному домі. Так помер він там над рукописом і аж другого ранку знайшли його мертвого і мене повідомили...

Погляньте, тут писали про його смерть — і молода вдова витягає журнал „Фантастика", де бачу світлину О. Тесленка та статтю п.з. „Пам'яті товариша". Це навіть не стаття, бо підписана цілим рядом його товаришів пера, між якими відомі мені прізвища Бердника, Драча, Іваниченка та інші. І там читаю на прощання такі слова: „Блукає тепер душа Олександра Тесленка зоряними стежками, шука дорогу до створеної ним пляни Інкана. Він повертатиметься до нас. Так часто, скільки читатимуть його сповнені доброти книжки...".

Це про його фантастичні книжки, які він з таким захватом писав. Але тут дає мені в руки його дружина рукопис першої частини повісти про Чорнобиль, а це — не фантазія, а страшна жорстока правда, яка забрала в цього письменника і лікаря життя.

Його дружина безсильна, перелякана жінка, яка не може зрозуміти чому це все сталося і що їй робити. А у неї, — як розповідає мені далі — ще і малий синочок, що вже показує перші познаки недуги, страшної недуги, що вбиває тепер щораз більше дітей в Україні та Білорусії: — „Пані — поможіть — беріть цей рукопис зі собою — може найдеться у вас таки хтось, що видасть. Бо я тут не найду".

Жінка вкладає мені в руки товстий манускрипт і з надією в сумних очах пише свою адресу у Києві. Ще із торбини витягає дві видані колись книжки О. Тесленка українською мовою та одну перекладену на — німецьку, і відходить.

Я привезла рукопис О. Тесленка до ЗСА і він досі тяжить у моїх руках. Чекає на видавця.

О-КА

АНГЛІЙСЬКИЙ МІНІСТЕР закордонних справ Даґлес Гирд заявив, що йому не вдалося переконати жидівських провідників, щоби погодились на прийняття комісії Організації Об'єднаних Націй для розгляду вбивства 21 палестинця минулого тижня в Єрусалимі. В той самий час, як Д. Гирд говорив про свою невдалу місію, група палестинських провідників, що мали зустрітися з ним для дискусій в справі згаданих подій, відмовилися від цієї зустрічі, бо англійська преса помістила вістку, в якій він сказав при зустрічі з ізраїльськими політиками, що Англія відкидає ідею незалежної палестинської держави.

Д-р Олег М. Волянський

ЗАНЕПАД СТАНУ ЗДОРОВ'Я У СОВЄТСЬКОМУ СОЮЗІ

Про занепад економічного стану в СССР ми вже довший час чуємо в радіо та телевізії, читаємо у пресі та довідуємося від совєтських громадян безпосередньо. На цю проблему зараз зосереджується увага центрального уряду СССР та властей поодиноких республік. Однак у той самий час відносно небагато говориться про те, що здоров'я совєтських громадян гіршає і прямує до катастрофального стану. Тому то у випадку покращання совєтської економіки в майбутньому, її ресурси треба буде у великій мірі зужити на поліпшення цієї ситуації.

Про цю проблему пише поважний британський тижневик „The Economist" з 22-го вересня 1990 року в своїй редакційній статті. Автор статті вважає, що труднощі із здоров'ям в СССР можна поділити на три групи:

1) Висока смертність немовлят,

2) Загроза поширення хвороби АІДС та

3) Наслідки чорнобильської катастрофи.

Тоді, коли в ЗСА смертність немовлят першого року життя є менша як один відсоток, то у Совєтському Союзі, за офіційними даними, вона становить 2.3 відсотка, а за неофіційними достовірними джерелами біля 3.3 відсотка. Справа представляється найгірше у Центральній Азії, де, наприклад в Туркменії, смертність немовлят виносить, за урядовими даними, 5.5 відсотка, а на підставі інших джерел — сягає 10-ти відсотків. (Чи не запляноване Москвою? — О.В.) Совєти є відомі фальсифікатори статистики, наприклад, як це було після штучного голодомору в Україні, а крім цього Совєти у своїй статистиці не враховують передчасно народжених дітей, ані тих, що померли до сьомого дня життя. На думку автора, причиною цієї надмірно високої смертности дітей є в першій мірі нужда, яка в результаті дає хронічне недоїдання, зокрема недостачу білків у матерів та їхніх дітей. Крім цього до високої смертности немовлят у Центральній Азії причиняється низький рівень лікарень, 65 відсотків яких не має текучої теплої води, а 17 відсотків — навіть холодної води. Тамошні лікарі не мають відповідного вишколу, бо часто можна собі „купити" вступ до медичної школи, а після прийняття студент має запевнений лікарський диплом без огляду на те, як часто він брав участь у викладах чи практичних зайняттях. Ці лікарі мають, наприклад, схильність надто часто давати дітям іньєкції, так що коли в ЗСА дитина дістає протягом першого року життя 3-5 іньєкції, то у Центральній Азії вона дістає від 200 до 400. У Совєтському Союзі є недостача шприц для одноразового вжитку і тому їх вживається кілька разів, часто недостатньо стерилізованих, і через те часами діти заражуються різними інфекційними хворобами. Не диво, отже, що деякі батьки відмовляються від щеплення їхніх дітей, що знову дає зростання таких хвороб, як дифтерія, кір та інші. Також збільшується число хворих на туберкульозу і щороку виявляють 120,000 нових випадків цієї хвороби. У Ташкенті, де припинили продукцію антитуберкульозної вакцини, число хворих драматично зростає.

В порівнянні з Америкою, АІДС (у СССР цю хворобу називають СПІД) під цю пору не є великою проблемою в Совєтському Союзі. Урядові чинники інформують, що зараз лише 23 особи хворіють цією хворобою, а 520 осіб є носіями заразків АІДС без клінічних симптомів. Однак неофіційні джерела кажуть, що правдива цифра є багато вища, правдоподібно біля 2,000 хворих та 10,000 — 15,000 носіїв. Медичні фахівці західніх країн вважають, що лябораторійні тести на АІДС є дуже не досконалі у Совєтах і тому їхні результати недостовірні. З огляду на незадовільну систему охорони здоров'я в СССР, західні фахівці передбачають сильне зростання Айдс в тій країні. Московська телевізія передавала програму присвячену цій хворобі, 16-го червня 1990. Один із коментаторів сказав, що жодна совєтська жінка не може сьогодні мати ґарантію, що її дитина не буде заражена АІДС. На Заході головним джерелом інфекції АІДС є так звана „ризикована група", цебто гомосексуалісти, наркомани і проститутки, казав далі коментатор і продовжував: „У нашій країні... головним джерелом інфекції є система охорони здоров'я з її поліклініками та лікарнями. Наші родильні будинки є побудовані прямо на те, щоб поширювати АІДС. Там є бруд, вісутність приладдя для одноразового вжитку; в пологовій палаті є одна туалета на 70 жінок". — Це говорить московська телевізія, отже не можна закинути їй „капіталістичну пропаґанду" або „буржуазно-націоналістичну".

Про наслідки чорнобильської катастрофи говориться цього четвертого року по катастрофі більше, ніж за попередні три роки. Совєтська медична система, чи то

(Закінчення на стор. 3)

Валентина Стрілько
директор школи у Гнідині

„ЗАСМІЯЛИСЬ ЗА МОРЯМИ"

II.

Та це не так страшно, бо „попереду Ленін, а за ним однодумці, що в партію комуністів згуртувались, — за собою трудовий люд ведуть, із дороги, все, що заважає, скидають..." (стор. 84, 4та кляса), „радянські люди під керівництвом партії комуністів добре трудяться, будують нове щасливе життя", а поруч ідуть діти. „Вони батьків продовжують путь, бо шляхом партії ідуть" (стор. 110, 4-та кляса). При цьому „Читанка" для третьої кляси вже наперед запрограмує те, що зчасом діти обов'язково десь поїдуть, можливо, на новий БАМ, який так невтомно пропаґує декілька текстів. Та й хто захоче залититися в селі, де немає ні школи, ні клюбу, де немає вже й людей. (Щотижня на Україні зникає одне село).

А як вивчитесь з літами,
вдячні мамі за турботу,
і поїдете від мами
в інший край десь на роботу (стор. 222, 3-тя кляса).

І там, звичайно, будуть чути, як
в радісну годину
дзвенить народу спів
про партію єдину,
що Ленін утворив (стор. 248, 3-тя кляса).

А, можливо, хтось із них потрапив на площу біля Верховної Ради, побачив і на фоні сильно-жовтих прапорів побачив зовсім інші тексти. Скажімо „Хай живе КПРС на Чорнобильській АЕС" і почує інший народу спів. Але то вже життя, яке поза межами „Читанки", а покищо вона виголошує лозунґи, закликає, прославляє: „Палають весело костри, звучать фанфари урочисті" (стор. 1096, 4-та кляса). „Сдавимо труд!" (стор. 28, 4-та кляса). „Ленін скрізь в житті перемага" (стор. 140, 4-та кляса).

Вірш „Країна — будова одна" особливо важко буде зрозуміти нашим дітям. В ньому йдеться про швидке будівництво школи, наша ж будується вже сім років, а одне приміщення будували взагалі толокою аж 17 років. Та ще варто сказати дітям, що на Україні нині 50 відс. сіл не мають шкіл, а 30 відс. шкіл у жалюгідному стані. А підручник стверджує: „Закінчимо достроково! — читають плякат гуртом. Здається, й повітря навколо насичене тут трудом". (стор. 141, 4-та кляса).

Помітне місце займає дружба українського й російського народів.

В святім чутті єдиної родини,
під вічною зорею Ілліча,
довіку будуть Русь і Україна,
покіль плече торкається плеча. (стор. 82, 4-та кляса).

Правда, я не, второпаю, чому саме Русь, а не Росія, бо Русь — то ж колиска слов'янських народів. Але, як завжди, чомусь Русь попереду. „Попереду росіяни. За ними українці свій голос подають..." (стор. 85, 4-та кляса). Та й „Яків Петрович — капітан теплоходу „Росія" (стор. 295, 4-та кляса)?! Здавалось би дрібничка, такими „дрібничками" вщент наповнені тексти. Безглузді думки, безлузді речення, на малюнках-заставках в основному люди кудись біжать з прапорами, ідуть на танках, скачуть на конях розмахують лопатами.

„Бам — бара — бам,
Бам — бара — бам!
Доброго ранку, бам — бара — бам! (стор. 71, 3-тя кляса).

„Лунають сурми, б'ють барабани, б'ють барабани, веселі люди, весела путь".

Вважають жорстокістю про війну примітивні тексти: „Танкіст Соколов вів свій танк в атаку. Перший удар був страшний. В повітря полетіли тріски, зброя і трупи німецьких солдатів". „Один німець висунувся, веде спостереження, інші метушаться біля гусениць. Влучним пострілом Руднєв зняв спостерігача. Той, як мішок сповз у люк. Наші пожвавішали. Хтось зрадівши, вигукнув „ура!"; „Раптом недалеко в лісі, десь там, куди помчав важкий танк, гримнув сильний вибух. Здогадуюсь: танк підірвався на нашій міні. Радість невимовна. В повітря полетіли шапки. „Ура-а!"— а розляглося, навкруги" (стор. 216-217, 2-га кляса).

Читанка другоклясників хоче переконати в тому, що гігантські птахофабрики — то найбільші досягнення радянської держави: „Всі працюють добре на фабриці, навіть перехідний Червоний прапор одержали. Але найкраще — моя мама. Вона обслуговує дванадцять тисяч курей і одержує за рік два мільйони яєць. Кореспондент навіть не повірив — „два мільйони? Не може цього бути". А мама йому й каже: „А що тут дивного? Я зараз думаю про те, щоб ще й більше одержати. У нас же механізація, автомати". Кореспондент до всього допитувався: „А скільки ж у рік одна курка знесе?" „В середньому двісті п'ятдесят", — відповіла йому мама. „А яка у вас порода курей?" „Звичайна, свійська, — каже йому мама...". „Та я ж сам на селі виріс! — не вгавав кореспондент. — У нас теж були кури на подвір'ї, але жодна курка більш, як сто двадцять яєць на рік не давала". Тоді вже мама засміялась. — Що ж ви рівняєте? У вас у хазяйстві було — аби курка. А в нас — велика фабрика. І догляд, і умови, і годівля — все по-науковому" (стор. 235-236, 2-га кляса).

Так і хочеться сказати: „І куди тому нещасному індивідуальному сектору. Все прекрасно може бути тільки в колгоспі".

„Ми живемо в країні Леніна — прочитає дитина згодом, вже наступного року, — трудимось, як заповідав Ленін. Ходімо на Всесоюзну виставку досягнень народного господарства в Москві. Як сонце в краплині води, так у ній відбуваються великі справи радянського народу" (стор. 284, 4-та кляса). При цьому вчительці доречно було б сказати, що японці, відвідавши цю виставку, що в книзі відгуків залишили текст такого змісту: „Ми думали, що ви відстали від нас на десятиліття, а ви відстали навіки".

З-поміж всього „дива" літератури в „Читанках" інколи, як промінці з'являються то „Мрія" Д. Павличка, то вірш А. Бортняка чи М. Вінграновського, то декілька віршів Шевченка чи Л. Українки, трохи фолкльорних текстів. Правда Т.Г. Шевченко поданий в 4-ій клясі на 7-ми

(Закінчення на стор. 3)

„Засміялись..."

(Закінчення зі стор. 2)

сторінках, а Наталя Забіла в 3-му на 12-ох сторінках. І автори вважають „хатинку над озером" чи найгеніальнішим витвором мистецтва, бо відвели йому найбільше місце. Від усього стає дуже сумно.

Я мала зногу познайомитись з підручниками для українських шкіл за кордоном. Поперше, кожен з них має назву, що вже багато про що говорить: „Віночок", „Мости", „Зоря", „Золоті ворота". Тексти не політизовані, прекрасна мелодійна мова, все пройнято вихованням глибокої любови до України, до її славної і важкої історії. Максимум перлин фольклору, творів Шевченка, Лесі Українки, значна частина історичних текстів за „Повістю минулих літ", одним словом все для того, аби виховати справжній народ, а не штампувати населення.

А наші діти 1-го вересня розгорнуть підручники і будуть вчити напам'ять:

У світ комунізму, — величне майбутнє
Нас ленінська партія мудро веде" (стор. 4, 4-та кляса)

У звершенні славних ідей комунізму
Ми бачим, країно, майбутнє твоє (стор. 3, 3-тя кляса).

А яке воно буде те майбутнє, коли будемо вчити знову лицемірства, псевдолюбови та лозунгового крику...

З полегшенням, нарешті, закриваю останню сторінку „мудрих" книг для дітей. Думаю, не тільки „за морями", а й у всьому світі ще довго з нас будуть сміятись... Тому терміново потрібні нові підручники. Великий злочин сьогодні вчити дітей за подібними підручниками. Великий злочин сьогодні вчити дітей за подібними текстами. Думаю, кожен вчитель (і не тільки молодших кляс) повинен це усвідомити і вчити дітей за спеціяльно добраною літературою, максимально використовуючи словесні методи.

Треба, щоб за створення нових підручників взялись вчителі-практики, письменники і науковці. Міністерство народної освіти мусить подбати про створення для таких колективів належних умов, подбати, але без зайвих і бюрократичних перепон потрапили нові підручники до школи. Це найважливіше, найпершочергове завдання. Але помічено спостерігається кдясична совєтська пасивність тих, хто повинен цим займатись, а в підручниках навіть твори таких талановитих письменників, як „Я?"сприймаються (а може подаються?) зовсім в протилежному змісті. Бо хіба можна сказати дітям про існуючі „Читанки"; „Вчіться, діти! Мудра книжка скаже вам чогось багато" (стор. 10, 3-тя кляса).

Тож будемо справді мудрими, і нарешті, дбатимемо про наших дітей по-батьківському, щоб слова Шевченка „А онуки, їм байдуже, панам жито сіють" не стосувались нас, вчителів.

УНСоюз відзначив учнів школи св. Миколая в Пассейку

У четвер, 20-го вересня, в залі української католицької школи св. Миколая Український Народний Союз відзначив учнів-учасників конкурсу рисування афіш, тема якого була „Яке значення має для мене Батько-Союз?". Учні мусили нарисувати образ Батька-Союзу (уособлення УНС).

Від УНС були представники: Уляна Дячук — головний предсідник, Андрій Воробець — крайовий координатор братської діяльности, Іван Хомко — голова Окружного Комітету УНС в Пассейку, Василь Марущак — секретар Окружного Комітету та Юліян Котляр — секретар 42-го Відділу УНС.

Отець Гліб Лончина, студит, парох церкви св. Миколая, представив Уляну Дячук та гостей з УНСоюзу. Від парохії був також присутній о. Ізидор Васік, студит. Промовляючи до 50—60 учнів, У. Дячук поінформувала їх про допомогу, яку УНС дає українським школам і їхнім учням в Америці й Канаді, і про діяльність УНС серед української громади. А. Воробець розповів точніше про конкурс і про нагороди, які діти мали одержати.

У. Дячук, А. Воробець, І. Хомко й Лариса Герман, директор школи, черґували

Богдан Герман (посередині), який здобув друге місце за рисування афіш. Зліва: А. Воробець, І. Хомко, У. Дячук та Л. Герман.

Уляна Фарміґа одержала третю нагороду. Зліва: А. Воробець, У. Дячук та Л. Герман.

ся роздачею нагород і відзначень.

Друге місце за рисування афіш здобув 12-літній Богдан Герман. Він одержав „Енциклопедію України" в двох томах і грамоту. Його відзначено і за найкращу афішу в окрузі Пассейк. Богдан є також членом 42-го Відділу УНС.

За третю нагороду при рисуванні афіш 10-літня Уляна Фарміґа одержала відповідну грамоту та „Історію України" М. Грушевського.

Крім названих переможців учасники конкурсу одержали грамоти участи: Ігор Андрух, Гані Артеґа, Роберт Грубець, Лілі Котис, Мілена Котис, Павло Клемент, Ернест Пастор, Кевин Злотковський і Раєн Злотковський.

Від УНС У. Дячук передала школі св. Миколая, до шкільної бібліотеки, книжку „Україна в листівках". Отець Лончина прийняв дарунок в імені школи.

Кожний із учасників конкурсу одержав союзову течку з інформативними матеріялами про УНС, а також союзову ручку, олівець, наліпку та дитячий журнал „Веселку". Всім учням в залі УНС подарував союзові ручки або олівці та інформативні матеріяли про УНС.

Мертве оживає...

Наші очі звернені сьогодні на Україну. Ціла наша громада живе подіями, що відбуваються на нашій Батьківщині, радіє, бо врешті народ пробуджується. Всі, однак, з надією дивимось на Україну. Я хочу вас, дорогі читачі, на хвилинку перенести на нашу українську землю, але не на ту в межах Совєтського Союзу, тільки на цей клаптик, який є в межах Польщі, а особливо на Ярославщину.

У 1987 році почався в Ярославі ремонт нашого собору і досі майже закінчено всі будівельні роботи, а саме: скріплено підвалини, направлено величезні мури, які вже місцями розходилися на 20 см, зроблено новий дах і цілість разом з купулою покрито новою мідяною бляхою, зовнішні стіни покрито тинками і вибілено, біля церкви зроблено нову огорожу.

1-го червня у церкву увійшли реставратори, які відновлюють внутрішній розпис собору. Нині святилище вже майже відновлене і йде реставрація іконостасу та головної нави. До відновлення є ще головна і дві бічні нави, вітражі та підлога.

Всі роботи, про які згадуємо були можливі тільки виключно при Вашій допомозі, за яку я і ціла наша громада є Вам вдячні.

7 вересня ц. р., після довгих старань вдалося нам перебрати на власність напівзруйновані приміщення колишнього монастиря, яке прихо дство разом з великою площею. Це великий успіх, але і велика турбота. Будинок великий, на 4 поверхи, вимагає негайного ремонту, тим більше, Владика Іван Мартиняк вирішив у цьому будинку замешкати, бо нема ніде на своїй землі. До Ярославської парафії належать ще довколишні місцевості, в яких є церкви і є вірні. В 1989 році перебрано від римо-католицької церкви нашу святиню в селі Хотинець, яка була збудована у 1-ій половині XVII ст. Це перлина церковної архітектури, однак в критичному стані, тому почали ми реставраційні роботи, щоб не допустити до цілковитої руїни.

Громада тут невелика, коло 120 осіб, дуже бідна і сама не в силі понести великі кошти.

В околиці Ярослава і Любачева стоїть ще ряд знищених опоромнілих церков, при яких живуть невеликі громади українців. З початком липня розпочалися роботи при забезпеченні перед дальшим знищенням церков у місцевостях: Велики Очі, Змийовська, Вільна Змиєвська і Опака. У всіх тих святинях в цьому році вперше після 43 років були відслужені Служби Божі. Місцеві Українці дуже це пережили і хоча стільки вже років минуло, зі сльозами в очах, але дзвінко співали „Господи помилуй".

Наша земля починає віддихати: у церквах, в місце вітру і ворон, починають співати люди. Оживає те, що здавалося б вже ніколи не оживе.

Може прийде час, що в інших наших опустошілих святинях як Олешиці, Чисанів, Мякіш Старий, Диків, Лукавець люди зіспівають і воздадуть Богові хвалу. Всі ті наші церковці просять вашої милостині, просять за моїм посередництвом і місцевих громад про лепту, щоб могли ожити і своїм існуванням молити Бога за нас і цілу нашу Батьківщину Україну.

Пожертви можна надсилати на адресу: Jaroslav Society, c/o Dr. P. Wyhinny, 2206 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622.

о. Богдан Прах
парох собору
Преображення
Господнього в Ярославі

Занепад...

(Закінчення зі стор. 2)

згідно з наказами згори, чи може згідно з традиційною совєтською дезінформацією, говорила населенню неправду, коли воно було безпосередньо загрожене радіяцією, і також мовчала про наслідки радіяції в будучому. Щойно у березні 1989 року московська „Правда" виявила розмір опадів „Цезія-137" і про те, з якою небезпекою жили, від травня 1986 року, численні мешканці України, Білорусі та малої частини Росії. На недавніх зборах Профспілки СССР проголошено дані про забруднення довкілля в наслідок Чорнобиля: „Гіркою правдою є, що від пору чотири мільйони людей живе в території, занечищеній радіяцією". Не диво, каже „The Economist", що білоруси й українці не довіряють Москві, що екологічний рух в СССР є більш популярний, ніж комуністична партія, юніт чи урядові інституції. І цей екологічний рух після Церкви займає друге місце. Однак загроза від радіяції не обмежується до забрудненої території, бо плоди землі, як ярина, овочі, тощо часто дістаються на базари у „безпечних територіях", де люди не сподіваються купити їжу з радіяцією та не мають апаратів поміряти її. Тим часом зростає число хворих на левкемію, рака щитовидної залози з пошкодженням зору і зменшенням відпорності проти інфекції. Крім занечищення повітря й землі, забруднені є також ріки, зокрема Дніпро і Дністер, так, що наслідки чорнобильського нещастя є більш трагічні, ніж ми собі уявляємо. Не дивно, отже, що Україна вимагає від центральних властей закриття атомових реакторів в Чорнобилі до кінця цього року.

На кінець треба додати ще жахливе занечищення довкілля в Совєтах індустрією. Сімдесять мільйонів совєтських горожан живе у містах, де забрудження повітря є в п'ять разів більше, ніж максимум, дозволений на Заході, а 43 мільйони підсовєтських людей живуть там, де занечищення є в 15 разів, більше. Забруднені всі ріки, Озівське море, Каспійське море, а навіть Аральське озеро-море, що славилось найчистішою водою.

Совєтська система, перепроваджуючи в життя ненависницьке вчення Маркса, вимордувала десятки мільйонів навинних людей, найбільше українців, звихнула характери мільйонам людей та затруїла наше довкілля так, що від наслідків цього прийдеться українському народові страждати ще багато років, якщо не десятиліть.

НОВІ ВИВЧЕННЯ, ПРОВЕДЕНІ у медичному центрі Монтефіор в Бронксі, показують, що куріння спричиняє ракове захворювання шийки матки у жінок. 85 відсотків тяжко хворих жінок із 60-ти, які знаходяться в лікарні на лікуванні, виявилися сильними курцями. Згідно з даними Американської асоціяції для лікування ракових захворювань, в ЗСА нараховується 13,500 випадків пістряка шийки матки, щорічно від нього помирає 6,000 жінок. Завдяки тестам Пап кожного року виявляється порушення або дисплазія у 1,2 міл. жінок. Д-р Каролін Рунович, директор гінекологічної онкології в Монтефіор, стверджує, що це число не було б таке високе, якби жінки не курили. Експерти запевняють, що ракові матки можна запобігти тому, що він розвивається дуже повільно, починаючи від дисплазії яка усувається лазером, або частинним замороженням. Статистика вказує, що протягом останньої декади різко зменшилась кількість курців серед чоловіків, але не серед жінок.

Відкритий...

(Закінчення зі стор. 2)

були галичани? Або генерал Денікін, який, рятуючи Росію, чинив погроми українців (і не лише українців) і розстріляв Кубанську Козацьку Раду (а заразом і свою перемогу), був галичанин? Або патріярхи Російської Православної Церкви, що взяли з рук Сталіна залитий кров'ю дар — Греко-Католицьку Церкву — були галичани? Або сьогоднішні „афганці", які б'ють українців на вулицях українських міст за те, що ті наважуються „балакати", галичани?

А хто розпалив сепаратизм у Грузії, Литві, Молдаві? Мені здається, що і там і на Україні сепаратизм породили передусім сама імперія: до 1917 року російська, а з 1917 року ніби й не російська, але така, що повсякчас вдалася до російського шовінізму, доведеного в останні десятиліття до апогею. Це ж совєтські комуністи проголосили на цілий світ, що російська мова це мова Леніна. Як тут не зробити висновку, що й держава Леніна — російська держава? Згодом імперія поставила собі на службу не Совєтську і не Комуністичну Православну Церкву, а Російську Православну Церкву, зробивши її офіційною Церквою СССР. Тож стирання грані між поняттями совєтський і російський було в інтересах самої імперії, що прагла здобути в очах світу ім'я російської держави, що й робилося, почавши з 1917 року. Зауважу, що й російська еміграція не завжди викривала цю плутанину. Хто з емігрантів колибудь заперечував, що Берлін зайняли не „росіяни", або що перший супутник Землі був не „російський"? Якщо російська еміграція не змогла розділити ці поняття, то що можна питати з американських сенаторів, які написали про захоплення Китаю „росіянами"? Навряд чи в цьому завинили й українці — їх у Сенаті ЗСА і близько нема. Корінь цієї плутанини треба шукати у дволикості (коли не ярсноликості) большевизму, який залежно від обставин убирав то совєтські, то російські шати, а надто в контактах з російською еміграцією та русофільськими колами Заходу.

У кінці брошури Ви називаєте свої думки лише ґрунтом для обговорень. Це й спонукало мене написати листа, де я торкнувся лише одного аспекту Вашої розробки, найбільш мені знайомого. Мої зауваги не претендують бути істиною в останній інстанції, вони відбивають лише іншу точку зору, доповнюючи деякі, зачеплені у Вашому зверненні факти. Буду радий, коли мій лист здасться Вам у Вашій праці.

З повагою

Святослав Караванський

P.S.: Перед висилкою я показав свого листа деяким українцям. Їхня думка: Моя реакція на Вашу брошурку дуже м'яка. Бож Ваша брошурка за задумом Горбачова має бути сигналом до негласної антигалицької (і антиукраїнської) кампанії в СССР. Першими жертвами такої кампанії стануть українці в Совєтській армії, де й досі панують нелюдські відносини між солдатами різних національностей. Іншими словами, Ваша брошура, може й проти Вашого бажання, служитиме розпалюванню національної ворожнечі. Крім того, Ваша брошура підживлює сепаратистські тенденції у деяких районах України, які майже неминуче мають обернутися новими Карабахами. Дивно, що Ви, уболіваючи за згоду між братами, цього не бачите.

Далі мої колеги проводять паралелю між Вашим зверненням і виступом Сталіна після нападу на СССР гітлерівської Німеччини у липні 1941 року, який, знищивши мільйони людей, звернувся до незнищених із словами „Братове й сестри!". Адже й Ви, називаючи українців братами, відмовляєте братам у праві володіння на заселені ними землі Півдня і Сходу України. Така позиція дозволяє сумніватися у Ваших братніх почуттях. Справжні брати не позбавляють братів права на землю і притулок.

Щождо Ваших екскурсів до історії Руси, України і особливо Галичини, то мої колеги не можуть повірити, що це пише видатний літератор, а не член „Союза русского народа".

Вважаючи, що дещо різка реакція моїх колег, має в собі раціональне зерно, я не можу не долучити їхніх поглядів до свого листа.

С.К.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього дня 20-го липня 1990 року відійшла від нас у вічність на 91-му році життя
наша найдорожча
МАМА І БАБЦЯ

бл. п.

Вікторія Маковська

Цією дорогою складаємо щиру подяку всім, що прийшли віддати останню прислугу Покійній і відправити її на вічний спочинок. Дякуємо за участь у парастасі, похоронних відправах за молитви і Служби Божі, за вислови співчуття та за пожертви в пам'ять Покійної.

Щира подяка о. митр. І. Біланичеві та о. С. Гутникові за похоронні відправи і теплі слова у прощальних проповідях, хорові парохії Христа Царя і його диригентові П. Длябозі за спів при всіх відправах, промовцям при домовині за зворушливі прощальні слова: А. Саґаті від Марійської Дружини при парафії Христа Царя, А. Максимович від 43-го відділу СУА і М. Позинській від ОЖ ОЧСУ та приятелів родини, похоронному заведенні М. Насевича за взірцеве переведення похорону і тим, що допомогли нести домовину.

Щиро-сердечно дякуємо друзям і знайомим за щедрі пожертви на церковні та суспільні цілі.

На Служби Божі, яких відправили священики в Америці та в Україні, зложили: Міджак А. і М., Кушнір В., Яворський І. і А., Друшна М., Саґатий М. і А., Поритко О., Максимюк Б. і Н., Луцишини С. і Е., Бартків О. і І., Лесюк В. і М., Колінко О., 43-ій Відділ СУА, Іваськів О. і Я., Осередок СУМ ім. УПА у Філядельфії, д-р Столяр І., Столяр Р., Матла З. і Р., Люба П. і С., д-р Слакальчук І., Казанівські Б. і О., Безбородько-Сім'янців А., д-р Рибак Ю. і Я., Никорович А., Хромяк В. і М., Матійків Д. і М., Солонинка А. і А., Сестри ЧСВВ на Факс Чейсі, Дашківська О.

На відбудову церков у Зарваниці та Чернівцях і на виховання семінаристів УКЦ із Буковини зложили: 100 дол. — Качор Б. і І.; 50 дол. — Паладій Б. і М.; по 25 дол. — Марійська Дружина при парафії Христа Царя, Лозинська М., д-р Кий Л.; по 20 дол. — Домазар Л., Caprisecca S.; по 10 дол. — Риндич В., Пришляк О. і М., Матла З. і Р., відділ ОЖ ОЧСУ у Філядельфії, Волянюк С. і Т. д-р Сілецький Б. і Л., Ковальчин М. і І., Колінко О., Кушнір А. і Ф., Казанівський Б. і О., Крих І., Дякун М., Кусень С., Свобода О., Левицька О. та членкині 43-го відділу СУА у Філядельфії, які перевели між собою окрему збірку в пам'ять Покійної: 25 дол. — Данилів М.; по 20 дол. — д-р Цісик Т., Капій Е., Вірщук М.; по 10 дол. — Максимович А., Чайківська Л., Куземська М., Евсевська М., Шиприкевич О., Жилава А., Угорчак М., Конрад К., Гриців Л., Райнер І., Диміцька О., Григорчук С., Новоженюк І., Суха А., Олійник А., Ракоча С., Поваляєк С., Осідач І., Романець М., Кузьмович Д., Оранська Н., Голіната С., Поритко О., Субтельна І., Лукасевич О.

На сиротинці у Бразилії зложили: 50 дол. — Паладій Б. і М.; 30 дол. — Семанишин М.; по 25 дол. — Марійська Дружина при парафії Христа Царя, Бернадин С.; 20 дол. — Онуферко М.; 10 дол. — Прокопович М., Риндич В., Романенчук М.; 5 дол. — Максимюк Н.

Хай Всевишній Господь винагородить щедрими ласками за пам'ять і добре серце.

Доні —
МИРОСЛАВА ПАЛАДІЙ та
АНІЗІЯ МІРЧУК
з мужами та синами

У світлу пам'ять д-ра С. Кочія

29 вересня упокоївся в Бозі на 93-му році життя заслужений церковний та громадський діяч в Чикаґо, лікар-дентист д-р Семен Кочій.

Покійний був живим прикладом активного українського патріота, віддданого своїй церкві та своєму народові.

Він не піддався асиміляції, а зберіг своє національне „Я" та через довге своє життя віддано працював для добра нашої церкви і української громади в Чикаґо.

Покійний д-р Семен Кочій народився 12-го лютого 1897 р. в селі Плесківці на Тернопільщині в селянській родині Степана і Евдокії Кочіїв.

Після закінчення народної школи в рідному селі ходив чотири роки до гімназії в Тернополі, де його старшим товаришем і цензором в бурсі був Йосиф Сліпий, який згодом став Главою-Патріярхом Української Католицької Церкви.

На 15-му році життя, за намовою свого вуйка Дмитра Ґоя, молодий Семен прибув в 1912 р. до Чикаґо. Тут зразу дістав працю в українській друкарні, а після року став друкарем.

Підівчивши англійську мову, в 1917 р. він виїхав до Валпарайзо, Індіяна, де в 1920 р. закінчив середню школу.

В 1924 р. закінчив premedical college Чикаґського університету, а опісля працював як бактеріолог і гістолог при Чикаґському міському уряді здоров'я.

По трьох роках праці, заробивши трохи грошей, поступив на дентистичний факультет Нортвестерн університету і закінчив його в 1931 р.

Склавши стейтовий іспит, відкрив дентистичну практику в українській дільниці при Чикаґо евеню, де працював аж до 1983 року, коли відійшов на заслужену емиритуру.

Як добрий фахівець, протягом 20 років працював також інструктором дентистичної хірургії при Нортвестерн університеті.

Будучи ще молодим студентом та після закінчення студій, д-р Кочій цікавився життям парафії св. о. Миколая й української громади в Чикаґо.

В тому ж часі був він співосновником духової оркестри, а також секретарем Горожанського клюбу, членом СУК „Провидіння" та рекордовим секретарем 221-го Відділу Українського Народного Союзу (Братства св. Стефана).

В 1934 р. д-р Кочій став головою Комітету будови цілоденної парафіяльної школи св. о. Миколая і подарував свою бібліотеку для цієї школи. Вдруге був членом комітету для будови нової школи, а потім парафіяльного дому (1952).

В 1941 р. д-р Кочій очолив світський комітет для організації Евхаристійного Конґресу східніх обрядів, на якому виголосив промову від мирян. Був одним із членів-основників релігійного товариства Пресвятого Імени та належав до товариства Лицарі Колюмба.

В 1961 р. д-р Кочій був делегований вітати від мирян першого єпископа для епархії св. о. Миколая Владику Ярослава Ґабра, а в 1968 вітав Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого, а також інших достойників нашої церкви.

Св. п. д-р Семен Кочій

Покійний д-р Кочій написав багато статтей про минуле Української Католицької Церкви та нашої громади в Чикаґо та в ювілейних виданнях парафії св. о. Миколая. Він також часто виголошував промови на бенкетах та храмових святах.

Після заснування Українського Лікарського Товариства в Чикаґо д-р Кочій став членом його Управи, членом статутової комісії, а протягом багатьох років виконував обов'язки адміністратора „Лікарського Вісника", за що Головна Управа УЛТПА відзначила його почесною грамотою.

За його великі заслуги для парафії св. о. Миколая Владика Іннокентій, ЧСВВ, вручив йому 8-го грудня 1985 р. високе папське відзначення — грамоту і золоту медалю „Pro Ecclesia et Pontifice" („За заслуги для Церкви і Вселенського Архиєрея").

Д-р Семен Кочій спершу був одружений з Евдокією Будник, а по її смерти одружився вдруге в 1958 р. з ідейною пластункою Стефанією Костів, яка йому помагала в його громадській праці, а потім ним віддано опікувалася аж до його смерти. Обоє вони були щедрими меценатами на церковні, шкільні та суспільні цілі.

Життєвий шлях покійного доктора був сповнений корисною працею для Церкви і народу, з якого він вийшов.

Похоронні відправи очолив Владика Іннокентій Лотоцький в сослужінні отця пароха Володимира Климчука. Після Панахиди у похоронному заведенні Каппи прощальне слово виголосив д-р Павло Пундій від УЛТПА, Іванна Горчинська від Пласту, Стефанія Кралька від пацієнтів, які його любили і шанували.

Співчлени „Пресвятого Імени" провели спільні молитви за душу покійного, а Лицарі Колюмба віддали йому останній салют.

Після Служби Божої і Панахиди в катедрі св. о. Миколая Владика Іннокентій сказав дуже глибоку і зворушливу прощальну промову. Він порівняв покійного до біблійного Елеазаря, який, вмираючи, залишив не тільки добрий приклад для молоді, але і для багатьох інших з народу, приклад відваги та пам'ятку чесноти (2 Мак. 6, 31).

Останні похоронні відправи на цвинтарі св. о. Миколая провів о. парох Володимир Климчук, а опісля відбулася тризна в ресторані.

Д-р Павло Пундій

УСК Ню Йорк — „Айнтрахт" СК — 0:0

Ці футбольні змагання за чемпіонат II-ої дивізії Космополітальної Ліґи Ню Йорку перша дружина УСК відбула в неділю, 14-го жовтня в Ню Йорку. В звітовій зустрічі обидві дружини виявили велику волю до перемоги, завзятість та гостроту, що доходила до меж правил гри. Явно не дописали офензивні лінії в обидвох дружинах, в яких немає солідних стрільців. Добре заграли воротарі і особливо оборона нашої дружини, яка після усунення з гри суддею Р. Плісака за нецензурні слова, мала багато праці, яку виконала без доганно.

В передзмагу резерва УСК перемогла резервістів „Айнтрахту" вислідом 3:1. Після тієї перемоги наша резерва зайняла чоловічу позицію в показнику табелі ігор у своїй дивізії.

В наступну неділю перша дружина розпічне серію ігор за чашу ЗСА в групі сеньйорів у віці понад 30 років.

С. К.

Р. Матківська програла у півфіналі НДЖСІАС

В суботу і неділю, 13-го і 14-го жовтня, на тенісових кортах „Інмен Ракет Клаб" в Едісоні Н. Дж., відбулися чвертьфінальні, півфінальні і фінальні змагання за чемпіонат шкільної атлетичної асоціяції стейту, в яких учасницею була чолова тенісистка „Ч. Січі", 5-тикратна чемпіонка УСЦАК Роксана Матківська. В цьому турнірі Роксана репрезентувала свою середню школу Мільбирн. В суботу відбулися чвертьфінальні і півфінальні ігри. У чвертьфіналі Роксана зустріла репрезентантку середньої школи Марльборо Тару Ґраф, яку перемогла у двох сетах — 6:1, 6:3. У півфіналі Роксана натрапила на сильну суперницю Тері, Ен Завацкі з Юніон, з якою у завзятому поєдинку зазнала поразки 4:6, 4:6. В цій грі, як відмітила Роксана спортовим кореспондентам, наша тенісистка виявила надзвичайну зворушливість, прагнучи забагато виграти, вийшла з ритму своєї гри, що довело до помилок і остаточно до поразки. Не зважаючи на цю програну, Роксана заслужила на відмічення, а дже її сильна суперниця Завацка в неділю подолала у фіналі Сузан Тауб з Дейтон вислідом 6:2, 6:3 і цим самим здобула звання чемпіонки цього турніру. Середньошкільний тенісовий сезон продовжується в інших компетиціях.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

ВІСТІ З УКРАЇНИ

Успіхи і невдачі українських футболістів в іграх за чаші Европи

В середу, 3 жовтня, відбулися ігри чергової рунди за чаші Европи. Київське „Динамо" під проводом нових тренерів зустріло в столиці України клюб „Купіо" Фінляндія, який остаточно елімінувало при участі 28,500 глядачів вислідом 4:0.

Переможні ґолі для Києва здобули Литовченко — 2, Саленко і Юран. Крім них у складі київської дружини виступали: Чанов, Деркач, Цвейба, Александренков, Шматоваленко, Рац, Анненков, Ковалець.

Одеський „Чорноморець" відбув свою відплатну зустріч з клюбом „Русенборґ" в Тронгеймі, Норвегія, в якій переміг вислідом 2:1 і цим самим ввійшов до дальших ігор. Переможні ґолі для „Чорноморця" здобули Шелепницький і Якобсен (у власні ворота).

У складі „Чорноморця" виступали: Гришко, Никифоров, Шелепницький, Іщак, Пучков, Спицин, Цимбаляр, Гецько, Третяк, Кондратьєв, Куліш, Гусєв, Єрьомін.

Дніпропетровське „Дніпро" відбуло поїздку до Единбурґу, Шотляндія, де зустріло місцевий клюб „Гартс". В завзятих змаганнях перемогли шотляндські футболісти вислідом: 3:1 і цим самим елімінували „Дніпро" від дальших ігор за чашу УЕФА. Єдиного ґоля для „Дніпра" здобув Шахов з карного стрілу. Склад „Дніпра" в цих змаганнях: Городов, Юдін, Бенько, Геращенко, Сидельников, Беженар, Кудрицький, Багмут, Мамчур, Сон, Гудименко, Яровенко, Шахов.

В черговій рунді розгривок за чаші Европи Київське „Динамо" зустріне клюб „Дуклю" з Праги, Чехо-Словаччина, одеський „Чорноморець" відомий футбольний клюб „Монако" з Франції.

До незалежного футбольного чемпіонату України

Продовжуються намагання і дискусії в Україні щодо створення незалежного від Москви футбольного чемпіонату України. В київській „Спортивній газеті" в числі з 4 жовтня появилася стаття керівника служби інформації ФК „Динамо" Київ В. Мирського. Ось що на закінчення тієї статті написав Мирський: „... Як першочергове завдання вимальовується створення незалежної Федерації футболу України та Української асоціяції професіоналів футболу, які й заважуватимуть усі „за" і „проти" запропонованих варіянтів. Перехід на нову систему управління українським футболом можна здійснити, не питаючи дозволу в. Колоскова (голова Федерації СССР). Ми можемо утворити оргкомітет, до якого ввійдуть представники госпрозрахункових клюбів, команд майстрів першої і другої ліг, народні депутати Верховної Ради УРСР, незалежні від щедрот центральних відомств організатори футболу на місцях та функціонери, ряд спортивних товариств і виконкому існуючої Федерації футболу УРСР... Висновки й рекомендації робочої групи оргкомітету дозволять виробити пакет документів для обговорення на Установчій конференції незалежної Федерації футболу України з наступним поданням до Верховної Ради України... Хто візьметься за справу утворення оргкомітету по виробленню рекомендацій з переходу на нову систему управління українським футболом? Мабуть, ті, для кого футбол — це життя, хто вкладає в справу душу й гроші: передусім госпрозрахункові клюби. Футбольний клюб київського „Динамо" запрошує колег на нараду з цього приводу. Не заперечуєте, коли ми зустрінемось у Києві на динамівському стадіоні опівдні 9 жовтня. На закінчення — риторичне питання. Хіба самоуправління українського футболу, готового на засадах поваги взаємних інтересів надавати свої кращі команди і кращих гравців для участі в союзних турнірах і збірних, щось віднімає в радянського футболу? Замість подбати, як в умовах зв'язків, що склалися, котрі мають модернізуватися на користь справі, забезпечити справжній суверенітет футболу в республіці, бо цього вимагають реалії суспільно-політичного життя, керівництво Всесоюзної федерації наполягає на консервації відносин, неприйнятих для республік ані в економічному, ані в моральному пляні. Політика — не карткова гра, але й тут даремно „ламати карту". Це, як слушно сказано, — мистецтво можливого. На початку своєї статті, Мирський відмітив: „... Порівняння з Литвою чи Грузією недоречні — у нас на Україні вистачає команд і гравців для повноцінних захоплюючих турнірів. Так, саме національний чемпіонат з участю найсильніших клюбів гарантуватиме суверенне право Федерації футболу України на незалежне представництво у ФІФА. Без власного чемпіонату про це не може бути і мови..."

Подав (от)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН КОЦКО, член УНС Відд. 136-го ім. Степана Бандери в Палатайн, Ілл. помер 20-го липня 1990 року на 70-му році життя. Нар. 10 жовтня 1920 року в Жидачові, Львівська обл. Україна. Членом УНС став 1964 року. Залишив у смутку дружину Александру, сина Ярослава з дружиною Донею, дочку Орисю та трьох внуків. Похорон відбувся 23-го липня 1990 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ КИРЧІВ член УНС Відд. 70-го в Джерзі Ситі, Н.Дж. померла 30-го серпня 1990 року на 90-му році життя. Нар. 2-го травня 1900 року в Джерзі Ситі, Н.Дж. Членом УНС стала 1921 року. Залишила у смутку мужа Роберта А. Похорон відбувся 4-го вересня 1990 року на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінґтоні, Н.Дж.

Вічна Її Пам'ять!

Секретар

СТЕФАН ПИЛИПЧАК член УНС Відд. 107-го ім. Івана Хрестителя в Геммонд, Індіяна помер 3-го вересня 1990 року на 65-му році життя. Нар. 1925 року в селі Лапшин, Бережани, Україна. Членом УНС став 1982 року. Залишив у смутку дружину Марію, синів Михайла, Івана, Стефана і дочку Анну з внуками. Похорон відбувся 6-го вересня 1990 року на цвинтарі св. Миколая в Геммонд, Індіяна.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Ванжула, секр.

ОЛЬГА КОЛОМІЄЦЬ член УНС Відд. 334-го ім. Івана Франка в Пармі, Огайо померла 23-го серпня 1990 року на 64-му році життя. Нар. 1925 року в Україні. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку мужа Івана, троє дітей і 6 внуків та родину в Україні. Похорон відбувся 29-го серпня 1990 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Її Пам'ять!

Стефанія Бохонок, секр.

ІГОР ХЛІБОВИЧ, член УНС Відділу 379-го ім. св. Юрія в Чикаґо, Ілл. помер 15-го вересня 1990 року на 63-му році життя. Нар. 4-го квітня 1927 року в селі Вишково, Україна. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку брата Волтера і Діяну Хлібовичів, племінника Ричарда Йосифа і племінницю Катерину Марію. Похорон відбувся 18-го вересня 1990 року на цвинтарі св. Йосифа в Рівер Ґров, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Семків, секр.

ІВАН КНИГИНИЦЬКИЙ член УНС Відд. 173-го ім. св. Володимира у Вилмінґтоні, Дел., помер 17-го вересня 1990 року на 65-му році життя. Нар. 1925 року в селі Саджавка, п. Надвірна, Коломия, Україна. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Тамару, сина Романа, доньку Ірену і тету Марію Ріц у Вилмінґтоні та брата Степан в Україні. Похорон відбувся 20-го вересня 1990 року на цвинтарі Всіх Святих у Вилмінґтоні, Дел.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Щерба, секр.

АННА СТЕЦЯК, член УНС Відд. 240-го ім. полк. Е. Коновальця в Клівленді, Огайо померла 20-го серпня 1990 року на 79-му році життя. Нар. 1911 року в Немирові, Україна. Членом УНС стала 1970 року. Залишила у смутку дочок — Любу Мудру і Галину Стецяк-Шубин з родинами і сина Ореста Стецяк з родиною. Похорон відбувся 22-го серпня 1990 року на цвинтарі св. Андрея в Пармі, Огайо.

Вічна Її Пам'ять!

Управа Відділу

МАРІЯ АННА ФЛІСАК, член УНС Відд. 39-го Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й. помер 13-го липня 1990 року на 53-му році життя. Членом УНС став 1944 року. Залишив у смутку мужа Антона, дочку Лорі-Анну, сина Антона та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі української католицької церкви ім. св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна Її Пам'ять!

Управа Відділу